

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 208/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 1436/2, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 872/2014 z 28. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 872/2014 z 28. októbra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“)

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 581/2013 z 23. mája 2014 mu bola určená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 418,56 € s prísl. v mesačných splátkach po 35 €, pričom vo zvyšnej časti bola žaloba žalobcu zamietnutá. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom poukázal na to, že okresný súd *„na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci“*.

3. Krajský súd následne napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcej časti, pričom si osvojil právny názor prvostupňového súdu v tom, že *„zmluva o splátkovom úvere uzatvorená medzi mnou a žalobcom ako celok je platná...“*, a súčasne si osvojil jeho právne závery *„o posúdení zmluvy podľa Občianskeho zákonníka upravujúceho spotrebiteľské vzťahy“*.

4. Sťažovateľ poukazuje v sťažnosti na to, že krajský súd *„pri posudzovaní platnosti či neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 Obč. zák. a § 41 Obč. zák. neprípustne formalizovanou a zužujúcou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu, opomenutím povinnosti posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi, dospel k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, arbitrárne...“* porušujúce jeho označené základné práva podľa ústavy a dohovoru.

5. Sťažovateľ na základe uvedeného v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že jeho práva podľa ústavy a dohovoru označené v bode 1 napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené boli. Súčasne sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku krajského súdu a toho, aby ústavný súd vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a tiež rozhodol o náhrade trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti

alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, čo v danom prípade ústavným súdom zistené nebolo. Iba nesúhlas sťažovateľky s právnym posúdením vecí podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorých zlú interpretáciu sťažovateľ namieta, ešte neznamená, že boli porušené jeho práva podľa ústavy a dohovoru.

10. Ústavný súd po preskúmaní námietok sťažovateľa (body 2 a 4) konštatuje, že jeho sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú. Je zrejmé, že sťažovateľ nesúhlasí s napadnutým rozsudkom, v ktorom mal zaplatiť žalobcovi sumu 418 € s prísl. V tomto konaní ide navyše celkom zjavne aj o bagateľnú vec, za ktorú sa podľa § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku považuje peňažné plnenie neprevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa tohto ustanovenia dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné, čo sťažovateľ vedel, keď dovolanie ani nepodal.

11. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že aj v tejto veci námietky sťažovateľa vyjadrujú iba odlišný právny názor na preukázaný skutkový stav, avšak bez toho, aby indikovali relevantný ústavnoprávny rozmer, t. j. vecnú súvislosť týchto námietok s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru. V tejto veci nie sú

podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, keďže sťažovateľ sa sťažnosťou domáha ochrany svojich práv v konaní o takú sumu, ktorá je podľa ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu, ako aj všeobecných súdov zjavne bagatel'ná (pozri m. m. II. ÚS 149/09, IV. ÚS 94/2014, II. ÚS 757/2014, II. ÚS 60/2015, II. ÚS 804/2015 a tam uvedenú judikatúru). Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016